

Franci Horvat

ULTRA FRANCI

TAKŠNO IME NOSI TUDI NJEGOVA SPLETNA STRAN. V LJUBLJANI ROJENI SEDEMINTRIDESETLETNI POSTOJNČAN, KI JE RESNEJE ZAČEL S KOLESARSTVOM Z ŽELJO, DA BI IZGUBIL NEKAJ KILOGRAMOV, JE V ZADNIH TREH LETIH ZAŠEL MED KOLESARJE, KATERIH CILJ JE NASTOPATI NA V VZDRŽLJIVOSTNIH PREIZKUŠNJAH. NEKAJ TAKŠNIH PREIZKUŠENJ JE ŽE ZA NJIM, TISTE GLAVNE PA, KOT SAM PRAVI, ŠELE PRIHAJAJO. V MISLIH IMA SEVEDA NAJBOLJ ZNANO VZDRŽLJIVOSTNO KOLESARSKO DIRKO NA SVETU RAAM (RACE ACROSS AMERICA).

Kako ste začeli?

Z letom 2000 sem začel resneje kolesariti in si s prvim maratonom Franja zadal dvajset obiskov te prireditve. Sedaj jih je za menoj devet. Kasneje pa se je ljubiteljsko kolesarjenje razvilo v tisto na dolge proge.

In nadaljevalo se je z DOS-om (Dirka okoli Slovenije).

Da, lahko bi se reklo tako. Vendar je bil pred tem še projekt KOS. S prijateljem Janezom Mandeljcem sva si leta 2007 zadala kolesarjenje okoli Slovenije (po trasi, kjer poteka DOS). Cilj je bil, da traso prepeljeva v štirih dneh, kar nama je tudi uspelo. In tako sem si rekel, da tudi Dirka okoli Slovenije ni nedosegljiv cilj.

Naslednje leto je bil na vrsti prvi resni ultramaratonski preizkus.

Da, kasneje so se začele prve resne priprave, bolj sistematski in discipliniran trening, pravilna prehrana in seveda sestavljanje ekipe in iskanje pokroviteljev. In maja 2008 prvi DOS. S časom 54 ur in pol sem ga končal na devetem mestu.

Kako pa je organizacijsko? Takšen projekt najbrž veliko zahteva.

V bistvu sem kar sam organizator. Od logistike do spremljevalne ekipe, katero sestavljajo prostovoljci, večinoma moji prijatelji in v zadnjem času tudi družina, ki so združeni pod imenom FH Team. Vse poteka na nekakšni vzajemnosti. V moji ekipi sta tudi zdravnik in

fizioterapevt. Kar se tiče samih priprav na dirko, si po navadi vzamem kar veliko časa in poskrbim, da je vse v najlepšem redu. V času zaključnih priprav pa največ sodelujem z Markom Poropatom, ki je vodja FH Teama in prevzame delo z ekipo ter stike z organizatorji. Vendar se po navadi zgodi, da tudi ko sem že na kolesu in meljem kilometre, premišljuje o tem, če je vse, kot mora biti, in včasih ravno zaradi tega z mislimi nisem stoo odstotno pri dirki, kar me zelo jezi.

Vsak šport je povezan tudi z dokaj visokimi denarnimi sredstvi. Kako je pri vašem?

Res je, vsak šport je finančno kar veliko zalogaj. Sponzorje iščem sam in s pomočjo prijateljev. Moram priznati, da imam kar srečo, saj radi sodelujejo pri mojih

projektih in do sedaj jih nikoli nisem razočaral. Seveda pa tudi brez denarja iz družinskega proračuna ne gre.

Trening?

Najprej zjutraj pred službo na trenažerju, po službi pa fitnes ali trening s kolesom. V toplejših dneh se večkrat odpeljem s kolesom v službo, v Ljubljano, in nazaj grede naredim krog čez Dolenjsko. Pred pomembnimi tekmovanji naredim tudi nekaj štiriindvajseturnih treningov, da navadim telo na konstantne napore. Nekaj posebnega pa so tudi nočni treningi. Ti znajo biti še posebej neprijetni, zato takrat vedno treniram v družbi spremljevalnega vozila.

In kako gleda na vaš hobi družina?

Če ne bi imel podpore s strani družine, potem se gotovo ne bi šel vsega tega. Moram tudi poudariti, da je bil moj cilj usmeriti otroka v šport in jima na neki način pokazati tudi to, da je treba biti predan vsaki stvari, ki se je lotiš. Moram reči, da sta sinova predvsem pridobila na tem, da sta postala vztrajna in stremita k svojim ciljem. To se pozna predvsem v šoli, pa tudi pri hobijih.

Lani ste se poleg DOS-a udeležili tudi zanimive Dirke po centralni Evropi (Race Around the Central Europe).

Res je zanimiva dirka, dokaj podobna DOS-u, vendar z nekaj manj višinskimi metri, po dolžini pa z nekaj več kilometri. Trasa dirke poteka od Češke preko Poljske in Slovaške do Madžarske ter nazaj na Češko. Osvojil sem četrto mesto, moj čas je bil dobrih dvainpetdeset ur, a bi bilo lahko še malo bolje. S tem rezultatom sem dosegel tudi normo za RAAM (Dirko preko Amerike).

Kakšna pa je bila sama organizacija prireditve v primerjavi z DOS-om?

Zelo so se trudili, a je tudi tu, kot povsod, pomemben denar, ki pa so ga imeli očitno premalo. Predvsem se je to poznalo pri številu sodnikov na progi. Zaradi pomanjkanja le-teh je bilo tudi več kršitev pravil kot na DOS-u. Pa tudi proga je zelo pomanjkljivo označena in če ni spremljevalna ekipa stalno v road booku, se hitro izgubiš. Prav tako kot na DOS-u pa sem tudi na RACE-u pogrešal doping kontrole. Smatram, da bi bile potrebne, saj se na vsaki dirki zgodi, da kakšen tekmovalec, vidno izmučen, komaj še potiska pedale, ko ga prehitijo, že v naslednji uri švigne mimo tebe, kot da je ravnokar pričel z dirko.

Se pravi, da vas bomo letos videli na Dirki preko Amerike?

RAAM-a se letos nameravam udeležiti v vožnji četvork. Je pa vse odvisno od sponzorja, ki me je povabil v ekipo. S tem nastopom želim predvsem pogledati traso in se vsaj malo soočiti s peklom, ki ga predstavlja ta preizkušnja. Samostojni podvig pa načrtujem v letu 2011. To mi predstavlja nekako piko na i med vsemi tekmovanji.

Poznamo vas tudi kot idejnega vodjo dobrodelnega 12-urnega kolesarjenja okoli Postojne.

Res je, prvič smo neprekinjeno 12-urno kolesarjenje izvedli v oktobru 2008, vse z namenom, da bi pomagali društvu paraplegikov Istre in Krasa. Prva prireditelj je zelo dobro uspela in lani smo z mojim FH Teamom in KŠD Mušketirji zgodbo ponovili. Upam, da bo to postala stalna kolesarska prireditelj z dobrodelno noto. Me pa zelo veseli, da se prireditve udeležujejo tako kolesarji z veliko kilometri v nogah kot tudi rekreativci iz vse Slovenije.

Kako pa je s poškodbami, ki so hočeš nočeš sestavni del vsakega športa?

Do lani nisem vedel, kaj je to poškodba. Potem ko sem na lanskem DOS-u odstopil zaradi bolezni, ki pa je ne morem šteti med poškodbe, mi jo je prvič zagodla na Dirki po centralni Evropi. V bistvu se je začelo že prej. Pri menjavi sedeža sem prav začetniško pozabil izmeriti prejšnjo nastavitev in tako sem okoli devetstotega kilometra v nogi začutil pekočo bolečino. In tako mi jo je zagodla ahilova tetiva. Dobre tri tedne sem bil brez kolesarskega treninga in sem se posvečal samo terapiji. No, uspešno sem saniral poškodbo, tako da se lahko osredotočam na bolj resne priprave.

Kakšni so vaši cilji poleg Dirke preko Amerike?

RAAM v solo izvedbi je moj največji cilj. Si pa želim narediti še veliko kilometrov na kolesu. Vsekakor moram odpeljati še enajst Maratonov Franja. V načrtu imam odpeljati še kakšen DOS in pa preizkusiti več evropskih dirk.

In za konec, imate še kakšno sporočilo za naše bralce?

Moj moto je, da velikih del ne opraviš z močjo, pač pa z vztrajnostjo. Pri vsaki stvari moraš biti vztrajen. Če te zadeva še veseli, je rezultat zagotovljen. Bodite vztrajni.

Hvala za pogovor!

Uroš Ložar

Foto: FH Team in Janez Mandelj

